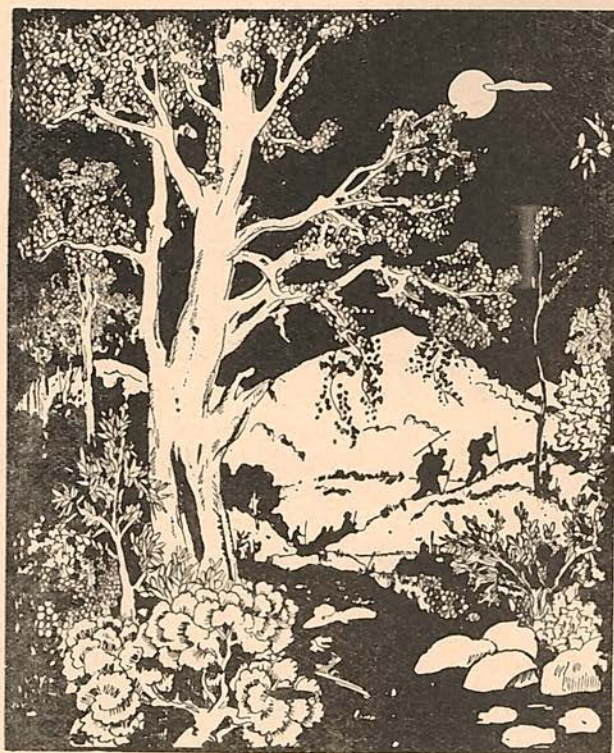

Пѣсенъта се понесе по гората и долините. Планината я подхвана, повтори я и ехото ѝ замръ далечъ-далече нейде въ усойтъ . . .

Дълбока въздишка се изтръгна изъ гърдитѣ на дѣдо Ангела. Едра сълза се търкулна по загорѣлата му буза.

III.

Вечеръ. Ние се ровирахме страхливо между дърветата на гжстата гора. Дѣдо Ангелъ спрѣ. Просвѣтна съ кибритъ, запали восъчна свѣщица и всички зяпнахме учудени. Предъ насъ стърчеше скала, цѣлата обраснала съ мъхъ и зеленъ здравецъ. Изъ пукнатинитѣ на скалата пълзѣше между здравеца бистра струйка водича. Тя се събираше въ кладенче, издълбано въ гранитната скала.

Два грамадни бука, два великана, стърчеха изправени отъ дветѣ страни на скалата. Изплели клони надъ нея, тѣ пазѣха като стража и закриваха отъ чужди погледи водата. Наоколо вѣеше прохлада и носѣше сладъкъ миризъ на здравецъ.